

Hồi 11

Duyên Sơn Sơn Thượng Phùng Long Giác Nhân Hữu Từ Tâm Mệnh Đắc Trường

áng hôm sau, Nam Cung Giao và Tử Phượng rời Từ Châu, xuôi Nam. Chàng đã nhờ chủ nhân kiêm chủ cửa ngõ Tứ Hải Đại Lữ Điểm mua giùm một cỗ xe song mã thật tốt, đóng theo kỹ thuật của người Tây Dương, có bộ phận giảm xóc bằng những thanh thép lá, nên khá êm ái.

Để phòng bất trắc dọc đường, Nam Cung Giao đã yêu cầu lót đồng dày quanh vách và mũi. Khi đóng chặt các cửa lại, thùng xe kiên cố như tù xa để bảo vệ Tử Phượng !

Nhưng đường đi lại rất bình thường chẳng hề xảy ra sự cố gì. Sau mười ngày, hai người về đến Nam Kinh, vào trọ trong Kim Lăng Đại Khách Điểm.

Không tiện đưa Đinh Tử Phượng đến Phủ Thượng Thư, Nam Cung Giao liền đi một mình.

Bọn cấm quân gác cửa phủ mừng rỡ đón chào, song có vẻ gì gượng gạo, lo âu ! Nam Cung Giao tinh ý nhận ra, cau mày hỏi:

- Nơi đây xảy ra việc gì mà mặt các người khó coi thế ?

Một gã hạ giọng thì thầm:

- Bẩm thiếu gia ! Thất Vương Gia đang ở trong khách sảnh, cùng Mã Đại nhân trò chuyện ! Đám tỳ nữ nghe lén được đã kháo rằng Mã Thượng Thư sắp phải về kinh chịu tội vì không tìm ra được Tứ Hải Hội ! Cả Tổng Bộ Đầu Lưu Cát cũng vậy !

Ăn cây nào, rào cây nấy ! Bọn cấm quân này ở phủ Thượng Thư được hậu đãi no cơm ấm cật, nên thực lòng lo lắng cho nhà họ Mã ! Nếu Thượng Thư mất chức, vị quan khác về thay, biết có đối xử tốt hay không ? Hơn nữa, đội cấm quân này chính là thủ hạ cũ từng theo Mã Xuân Trác trấn giữ quan ải, tình nghĩa rất thâm sâu !

Nam Cung Giao mỉm cười:

- Các người cứ yên tâm, đừng lo bề nôi cơm ! Bẩm thiếu gia đã tìm ra Tứ Hải Hội rồi !

Trong lúc bọn họ mừng rỡ và kinh ngạc, Nam Cung Giao đi thẳng vào trong.

Hai cỗ kiệu phủ gấm vàng của Thất Vương Gia và Vương Phi đang nằm trên sân gạch. Chàng cười với bọn thị vệ Hành Cung rồi bước lên thềm, đẩy cửa khách sảnh.

Không khí nặng nề bên trong lập tức bị phá vỡ bởi những tiếng gọi hân hoan:

- Giao nhi !

- Tướng công !

Thất Vương Gia Chu Nghiêm cười ha hả:

- Nam Cung hiền khanh về đúng lúc dầu sôi lửa bỏng này, khiến bản Vương linh cảm có điềm lành ! Mau vào đây !

Mã Hoàn Cơ đang đứng sau lưng Vương Phi, vội chạy ra đỡ bọc hành lý, sa lệ trách móc:

- Tướng công đi biên biệt hơn bốn tháng trời khiến thiếp héo mòn vì lo lắng !

Ánh mắt ướt rượt chan chứa yêu thương của nàng khiến Nam Cung Giao bất nhẫn và áy náy ! Song chàng không để lộ ra mà chữa cháy bằng một cách nheo mắt cười:

- Ta sợ không đủ tiền cưới nàng nên đã phải đi thật xa, cướp bóc cho đủ số mới dám về !

Nghe nhắc đến đám cưới, Hoàn Cơ quên ngay hờn giận, sung sướng nguýt chàng:

- Tướng công chẳng bao giờ nói được một câu nghiêm chỉnh, chỉ toàn bốn cột thiếp thôi !

Nam Cung Giao cười khà khà, tiến về phía mọi người, vòng tay thi lễ !

Mã Thượng Thư buồn rầu bảo:

- Giao nhi về quả đúng lúc ! Ngày mai, lão phu sẽ cho tổ chức ngay một đám cưới đơn giản, để Hoàn Cơ yên bề gia thất trước khi quá muộn.

Nam Cung Giao biết tổng, song giả vờ ngỡ ngác:

- Vì sao nhạc phụ lại nói thế ?

Mã Xuân Trác bùi ngùi kể:

- Hôm qua, Khâm sứ triều đình đã từ Bắc Kinh đến Hành Cung, mang theo Thánh Chỉ. Thánh Thượng hỏi về vụ án Tứ Hải Hội sát hại mệnh quan triều đình ở các phủ phía Nam, như Binh Bộ Thượng Thư Quách Tường An, Giang Tô Tri phủ Mạc Tôn Long, Tri huyện Hàng Châu Dịch Thủy Tân ! Nếu chưa có manh mối gì về hung thủ thì lão phu và Lưu Tổng Bộ Đầu phải lập tức theo Khâm Sứ về Kinh chịu tội !

Nam Cung Giao thản nhiên nói:

- Sao nhạc phụ không phúc đáp rằng đã tìm ra lai lịch Tứ Hải Hội, nhưng chưa biết sào huyệt, và xin Thánh Thượng gia hạn nửa năm ?

Thất Vương Gia phì cười:

- Khanh là kẻ bạt mạng, chẳng biết sợ là gì nên mới suy nghĩ như vậy ! Đối vua tội càng nặng hơn, chẳng thà nhận ngay lúc này, cùng lắm chỉ mất chức mà thôi !

Chu Nghiêm nói xong, Lưu Tổng Bộ Đầu háng giọng tiếp lời. Lão râu rĩ nói:

- Quan Khâm sứ họ Tiết kia vốn là người của Đô Sát Viện. Có bà con với chuyết thể. Tối qua, ông ta đã tiết lộ rằng do lời sàm tấu của Thái Bảo Liễu Di Phu nên Thánh Thượng nổi lôi đình. Triển Thái sư đã cố khuyên giải nhưng không thành công. Tóm lại, dẫu chúng ta có đưa ra được bằng chứng hay manh mối thì cũng khó xin gia hạn thời gian phá án !

Thất Vương Phi nãy giờ quan sát sắc diện của Nam Cung Giao, phát hiện chàng chẳng chút lo âu, liền trách:

- Ai Gia đoán trúng Nam Cung hiền khanh đã có lương sách nên mới vui vẻ thế kia !

Bà chỉ nói móc, không ngờ chàng gật đầu, vòng tay đáp:

- Vương Phi nhãn quang sắc bén, nhìn thấu cả lòng người, khiến thảo dân phải dè dặt báo phục ! Thảo dân đã may mắn tìm ra lai lịch của Tứ Hải Hội !

Cả nhà mừng rỡ, ngoác miệng cười. Mã Thượng Thư run giọng:

- Thế thì hay quá ! Người mau nói ra xem !

Nam Cung Giao chậm rãi nhấp hớp trà, đặc ý khoác lác:

- Mấy tháng qua ! Tiểu tể phải dầm sương dãi nắng, gian khổ lặn lội khắp nơi để điều tra. Cuối cùng thì tiểu tể đã biết rõ Tứ Hải Hội Chủ tên gọi Trương Sĩ Hạo, năm nay ba mươi bốn tuổi, nổi danh Ngọc Diện Thần Kiếm. Gã ta lại chính là cháu ruột của Đông Hải Thần Tăng, trụ trì chùa Phổ Đà trên ngọn núi Lạc Ca Sơn, thuộc quần đảo Chu Sơn !

Thất Vương Gia kinh hãi:

- Thực thế sao ? Nhưng Đông Hải Thần Tăng đạo hạnh cao thâm, danh tiếng lẫy lừng, lại nằm trong hội đồng Tăng thống của Phật Giáo Trung Hoa, nhiều lần thượng kinh thuyết pháp cho Thái Hậu, Thánh Thượng và Hoàng Gia nghe. Khanh mà nói càn thì mang họa lớn đấy !

Nam Cung Giao cười ruồi:

- Thảo dân đâu dám nói chắc rằng lão hòa thượng ấy có liên quan đến Tứ Hải Hội hay không ? Có thể lão ta không biết, và cũng có thể lão ta dung dưỡng cháu mình ! Nay ta cứ dựa vào thanh danh, địa vị của Đông Hải Thần Tăng, xin thêm thời gian phá án. Thánh Thượng chẳng thể từ chối được !

Mọi người khen phải. Song Lưu Tổng Bộ Đầu vẫn bần khoản:

- Tiết Khâm Sứ cho biết rằng Quan Thái Bảo Liễu Di Phu đã quyết hại Mã Thượng Thư, đưa tay chân của mình về Nam Kinh thay thế ! Lão phu e rằng họ Liễu cùng phe cánh, sẽ cực lực bác bỏ kết quả điều tra của Nam Cung công tử ! Nếu Triển Thái Sư và bá quan không bênh vực được thì chúng ta nguy mất !

Thất Vương Gia thở dài:

- Triều qui không cho phép đàn bà tham chính, nếu không, bốn vương sẽ gửi thư, nhờ Mẫu Hậu nói giùm một tiếng !

Nam Cung Giao hồ hững nói:

- Mấy năm trước, thảo dân đến thành Đại Lý tỉnh Vân Nam du ngoạn, tình cờ quen với gia đình một thiếu nữ tên gọi Đàm Tự Cơ, sau này, nghe nói nàng ta được tiến cung ? Giá mà Tự Cơ được thánh thượng yêu mến thì thảo dân có thể viết thư, nhờ nàng giúp đỡ !

Thất Vương Phi kinh ngạc:

- Có chuyện may mắn đến thế ư ? Gia phụ mới nhờ Khâm Sứ chuyển thư đến. Ông kể rằng hiện nay Thánh Thượng sủng ái nhất là Tây Cung Quý Phi Đàm Tự Cơ. Nàng ta nhan sắc phi phàm, thân thể có mùi thơm hăng hắc như chồn xạ, khiến Thiên Tử đắm say đến nỗi cạn kiệt nguyên dương suýt chết. Nhưng sau khi được một vị đại phu trong đoàn Sứ Thần An Nam cứu mạng. Thánh thượng càng bội phần yêu mến Đoàn Quý Phi. Vì nàng ta đã có long thai trong bụng !

Nam Cung Giao khoan khoái, chỉ muốn nói toạc ra rằng mình chính là vị đại phu kia, và cái thai rồng nọ là giọt máu họ Nam Cung ! Nhưng tất nhiên chàng chẳng dại gì mở miệng.

Mã Hoàn Cơ cất giọng thánh thót, dễ nghe, nhưng móng tay cắm sâu vào vai Nam Cung Giao:

- Té ra tướng công đã từng có duyên tương ngộ với Tây Cung Quý Phi ! Nếu mối giao tình năm xưa vẫn chưa phai, chắc rằng Đoàn Quý Phi sẽ tận tình làm theo yêu cầu của tướng công !

Nàng đứng sau lưng Nam Cung Giao, còn Mã Kim Khu cũng đứng hầu Vương Gia, theo đúng chức trách của mình, gã cười hăng hắc:

- Thoát nạn là tốt lắm rồi ! Sao hiền muội lại ghen cả với chuyện ngày xưa như vậy ? Người ghen quá không chừng gã sợ mà bỏ trốn đấy !

Cả bàn tùm tùm cười trước vẻ thẹn thùng của Hoàn Cơ. Mã Thượng Thư thận trọng hỏi lại:

- Giao nhi có chắc rằng Đoàn Quý Phi sẽ nể mặt người hay không ?

Nam Cung Giao trấn an:

- Nhạc phụ yên tâm ! Tiểu tể với Tự Cơ là bạn tri âm, tình cảm thân thiết. Chắc hẳn nàng ta sẽ không tiếc công thổ thề vào tai Thánh thượng vài câu ! Nhạc phụ cứ xin gia hạn một năm, cho người mang thư của Tiểu tể hồi kinh trước Khâm Sứ, nhờ người thân tín chuyển vào cung.

Thất Vương Phi tán thành:

- Mã hiền khanh cứ cho đem thẳng đến phủ Thái Sư ! Gia mẫu sẽ mượn cớ vào cung thăm Quý Phi, trao cho nàng ta !

Đại họa xem như đã qua, vì không có vị vua nào từ chối những yêu cầu của mỹ nhân, khi đang đắm đuối trong hoan lạc ! Đàn bà không được tham chính, nhưng họ đã chi phối những triều đại ngay trên long sàng !

Vợ chồng Thất Vương Gia và Lưu Tổng Bộ Đầu Lưu Cát về rồi, bàn tiệc chỉ còn lại Nam Cung Giao và cha con Mã Thượng Thư !

Mã Phu nhân ngất xỉu ngay tối hôm qua, khi nghe Lưu Cát đến báo hung tin, hiện nằm liệt trong phòng !

Nam Cung Giao xin phép vào thăm Nhạc mẫu thì Mã Xuân Trác cản lại. Lão đuổi hết bọn tỳ nữ ra ngoài rồi nghiêm giọng:

- Giao nhi ! Việc Ngọc Diện Thần Kiếm Trương Sĩ Hạo là Hội chủ Tứ Hải Hội có đúng sự thật hay không ?

Nam Cung Giao gượng cười:

- Dường như Nhạc phụ không còn tin tưởng tiểu tể nữa ? Tiểu tể xin thề rằng chẳng hề nói sai nửa lời !

Mã Thượng Thư gật đầu:

- Thế thì tốt ! Lão phu sẽ dốc sức truy tầm Tứ Hải Hội, dù chưa chắc rằng họ có phải là hung thủ hay không ?

Nam Cung Giao chột dạ, thầm đoán lão đã nghi ngờ mình.

Mã Xuân Trác nhìn thẳng vào mắt chàng và nói tiếp:

- Cơ nhi nóng ruột vì việc người về thăm nhà quá lâu không trở lại, nên đòi đi Cán Châu tìm. Lão phu liền cho dịch tốt kiên trì ngày đêm đến thành Cán Châu hỏi thăm. Và rốt cuộc thì lão phu phát hiện ta rằng gia đình người chưa bao giờ cư trú ở đây !

Ông tức tối đến nghẹn lời, dừng một lúc mới nói được:

- Giao nhi ! Nhà họ Mã liên tiếp chịu đại ân của người, song lão phu là người thẳng thắn, không chịu được sự lừa dối ! Hôm nay, người hãy nói hết ẩn tình ra đi !

Hoàn Cơ cũng bật khóc:

- Chẳng lẽ chàng cũng chỉ giả dối với thiếp ?

Nam Cung Giao buồn rầu đáp:

- Ta rất yêu mến nàng ! Nhưng xem ta đôi ta không duyên nợ ! Mong nàng lượng thứ cho Giao này !

Hoàn Cơ đau đớn gục xuống bàn khóc vùi. Chàng quay sang nói với Mã Xuân Trác:

- Đại nhân ! Thảo dân chính thực là hung thủ đã giết mệnh quan triều đình. Nay mối gia thù đã báo xong thảo dân xin thú tội, mong Đại nhân tha mạng để thảo dân về quê phụng dưỡng huyện đường !

Mã Xuân Trác chết điếng trước lời thú nhận của chàng rể quý kiêm đại ân nhân. Ông bối rối hỏi:

- Căn nguyên của việc này ra sao ?

Nam Cung Giao cười buồn:

- Chuyện rất khó nói, thảo dân chẳng tiện tiết lộ !

Chàng rời ghế, quì xuống lạy:

- Thảo dân không được làm rể họ Mã, song lòng lúc nào cũng kính yêu Đại nhân như cha mẹ. Nếu đại nhân không bắt tội, thảo dân xin phép cáo từ !

Hoàn Cơ nghe thấy thế nhào xuống ôm chặt Nam Cung Giao, mắt lác thần, miệng lảm nhảm van xin như điên dại:

- Tướng công đừng bỏ thiếp !

Mã Xuân Trác bi phẫn nói:

- Hai con đứng lên đi ! Dù sau này sự việc bại lộ, lão phu phải rơi đầu thì cũng nhận Giao nhi là rể ! Cùng lắm, lão phu nhân việc Tứ Hải Hội mà xin từ quan ngay, tìm chỗ thanh nhàn mà ẩn dật !

Lão bước xuống đỡ hai trẻ lên, mặt đầm đìa nước mắt.

Hoàn Cơ mừng rỡ gạt lệ, nũng nịu bảo Nam Cung Giao:

- Phụ thân đã thương chàng đến thế, sao chưa nói lời tạ ơn ?

Nam Cung Giao vẫn ủ rũ lắc đầu:

- Đại nhân rộng lượng khiến ta càng thêm hổ thẹn, vì sợ không mang lại hạnh phúc cho nàng. Số ta lắm thê nhiều thiếp, tính nàng lại hay ghen, chẳng khổ lắm sao ? Chẳng thà chia tay nhau lúc này, Mã Gia tránh được tai họa, còn nàng cũng không phải thiệt thòi !

Hoàn Cơ sợ hãi níu tay chàng:

- Đã là số mệnh thì thiếp còn ghen làm gì ? Dầu chàng có đa mang cũng chẳng sao, quý hồ một lòng yêu thương thiếp là được rồi ! Thiếp thề có hoàng thiên chứng giám đấy !

Nam Cung Giao mỉm cười:

- Nàng quả là người vợ tốt nhất trên đời ! Ta rất biết ơn !

Chàng quay sang nói với Mã lão:

- Xin nhạc phụ đừng ưu phiền về tai họa mai sau nữa ! Dầu ẩn tình bị phát hiện thì Thánh Thượng cũng chẳng dám chém cái đầu nhỏ bé này ! Tiểu tể không bị xử thì chẳng có ai bị liên lụy cả !

Dứt lời, chàng móc một vật ra trao cho nhạc phụ. Mã Thượng Thư rú lên:

- Miễn Tử Kim Bài ! Làm sao người có được vật này ?

Chàng cười khà khà:

- Chẳng phải là của ăn trộm đâu ! Tiểu tể có cả sắc chỉ ân tứ đây này !

Chàng bảo Hoàn Cơ đưa tay nải, lấy ra một cuộn mạ vàng. Mã Xuân Trác cầm lấy lẩm nhẩm đọc:

“Phụng thiên thừa vận Hoàng Đế chiếu viết: Nay trẫm khâm ban miễn tử Kim Bài cho hiền thần là Nam Cung Giao, hai mươi ba tuổi, quê quán Quảng Đông, để thưởng công Nam Cung hiền khanh đã đem tài y thuật cứu mạng trẫm. Dầu Nam Cung Giao có phạm tội đáng chém cũng được tha mạng ba lần ! Khâm thử !”

Tại sao sắc chỉ không đề tên Đặng Chiếu mà là tên thật của chàng ? Ấy là vì thánh chỉ này do Đoàn Quý Phi ngự bút, và Minh Anh Tông đã ấn ký sau khi nghe nàng đọc lại !

Lúc ấy, Đoàn Quý phi đứng sát long nhan, mùi hương da thịt thơm ngát, khiến Đức Vạn Tuế rạo rức, mê mẩn, chẳng còn tâm trí đâu mà kiểm tra !

Mã Thượng Thư trút được gánh nặng ngàn cân trong lòng, cười ha hả:

- Giao nhi quả là thần thông quảng đại ! Người mau ngồi xuống kể lại cuộc thượng kinh cho lão phu nghe !

o0o

Ba ngày sau, Nam Cung Giao đánh xe song mã rời Nam Kinh. Lần này, trong xe có đến hai nữ nhân, và cạnh xe là hai gã Trịnh Tháo, Trịnh Mãng. Còn xa xa phía trước phía sau xe ngựa là hai toán lái buôn.

Gọi lái buôn là do y phục chú phong thái của họ rất đáng ngờ. Không phải do họ mang vũ khí, bởi đấy là chuyện bình thường, trong một đất nước nhiều cường đạo, mà vì ánh mắt họ sáng quắc và lạnh lẽo.

Hai toán người này gồm bảy cao thủ Huyết Phủ Hội và mười ba tay đao Thế Thiên Hội. Do Mã Hoàn Cơ nằng nặc đòi về Giang Tây ra mắt cha mẹ chồng, nên Mã Thượng Thư đã bắt Nam Cung Giao phải mang theo hộ vệ !

Dù máu ghen vẫn sôi sục, song Hoàn Cơ đã chấp nhận việc đa mang của phu tướng, đành phải vui vẻ với Đinh Tử Phượng ! Và bản chất nhân hậu đã khiến Mã Tiểu thư thương xót thân phận nghiệt ngã của Tử Phượng, đỡ dần cho kẻ đang mang nặng bào thai !

Một tối gần giữa tháng chín, Nam Cung Giao bồi hồi gõ cửa nhà mình. Nam Cung Bật vừa ló ra đã bị vị khách cao lớn kia ôm chặt lấy nhấc bổng lên. Lão Bật nhà ta kinh hãi, định vung quyền giáng vào đầu đối phương thì nghe được tiếng cười sảng khoái, hồn nhiên của con trai. Lão mừng rỡ nói:

- Tiểu quỷ ! Người có bụng lão phu xuống không ?

Nam Cung Giao nhẹ nhàng đặt ông xuống, quay lại nói:

- Đây là cha ta ! Hai nàng hãy mau ra mắt !

Tử Phượng và Hoàn Cơ vội nghiêng mình:

- Túc nữ bái kiến lão gia !

Nam Cung Bật ngỡ ngàng hỏi con:

- Giao nhi ! Sao lần nào cũng một cặp và có ả bụng to như thế này ?

Nam Cung Giao cười khà khà:

- Đúng vậy ! Lần sau cũng sẽ có một cặp nữa y hệt hai lần trước !

Nam Cung Bật thở dài hỏi lại:

- Thế có ả nào biết nấu ăn không ? Hai ả trước nấu cơm thì khét, nấu canh cá thì để nguyên vẩy và không làm ruột ! Lão phu chịu hết nổi rồi !

Nam Cung Giao bật cười:

- Chắc phụ thân lại phải xuống bếp chứ gì ? Nhưng lần này thì khác, Mã Tiểu thư đã là thánh thủ trong nghề bếp núc !

Đặng Trinh Tâm từ trong nói vọng ra:

- Đã về sao không vào mà còn đứng đấy nói xàm ?

Bốn người đi xuyên cửa hàng thuốc đầy những kệ gỗ, qua một mảnh sân nhỏ, vào đến khách xá, cũng là nơi quây quần tụ họp của cả nhà.

Lộc Nhi, Hà nhi chạy ủa ra ôm lấy đại ca mà vùi quạ. Nam Cung Giao bỗng chúng lên, hôn hít và nói:

- Hai người mau lớn quá !

Vào đến nơi, chàng buông chúng quì xuống, hớn hử nói:

- Gia thù đã báo xong, hài nhi mới dám về bái kiến từ mẫu !

Chàng lết đến, ôm gối mẹ nhìn không chớp gương mặt thân yêu, lệ mừng ướt mắt.

Trinh Tâm cũng khóc vì nỗi hân hoan rằng ái tử đã lành lặn trở về. Suốt thời gian Nam Cung Giao vắng nhà, đêm nào bà cũng khóc thầm, hối hận vì đã đẩy con trai vào cuộc báo thù đầy nguy hiểm ! Nếu chàng có mệnh hệ gì chắc bà không sống nổi !

Trinh Tâm cố nén lòng, vuốt tóc con và nói:

- Ta chẳng còn quan tâm đến thù hận cũ nữa ! Con về được nhà là ta vui lắm rồi !

Nam Cung Giao mỉm cười:

- Cũng nhờ vào sanh ra tử nên hài nhi đã trưởng thành và mang về cho mẫu thân toàn những giai nhân tuyệt thế !

Chàng đứng lên, gọi Tử Phượng và Hoàn Cơ. Họ đang đứng khép nép với Sở Nhu và Vân Mi vội bước đến.

Lúc này, Nam Cung Bội đã chễm chệ ngồi cạnh vợ, nhận lễ của hai nàng dâu mới. Lão xua tay:

- Con bé bụng to kia khỏi phải lạy, tội nghiệp cho cháu nội của lão phu !

Nhưng Tử Phượng vẫn run rẩy cúi lạy. Cha chồng nói thế nhưng mẹ chồng thì sao ?

Trinh Tâm ngấm nghĩa dung nhan hai nàng, hài lòng nói:

- Hai con đều là người nhân hậu, có tướng vượng phu ích tử, xứng đáng làm con dâu của lão thân ! Hãy đứng lên đi !

Lộc nhi cười hăng hắc:

- Mẫu thân không trách đại ca, việc ba hóa thành bốn hay sao ? Đại ca đã hứa rồi mà ?

Trinh Tâm mỉm cười:

- Trách móc gì nữa ! Số tử vi của Đại ca người ghi rõ là y có đến sáu vợ ! Nghĩa là còn thiếu hai người nữa !

Nam Cung Bột vỗ đùi cười ha hả, còn bốn nàng dâu nhìn nhau ngỡ ngác.

Hôm sau, Nam Cung Giao bàn bạc với song thân về việc tương lai. Chàng kể rõ mọi ân oán trong thời gian qua, xin phép họ cho mình được xuất đạo lần nữa, diệt xong bọn tà ma mới dừng chân.

Nam Cung Bột thì tán thành ngay, vì lão quan niệm rằng làm trai phải có công danh sự nghiệp ! Trinh Tâm thì trầm ngâm suy nghĩ rất lâu, thở dài nói:

- Số con có Thiên mã thủ mệnh, chẳng phải là kẻ chịu an phận thủ thường ! Ta không ngăn cản nhưng Giao nhi phải hứa với ta một điều !

Nam Cung Giao nghiêm nghị đáp:

- Mẫu thân cứ dạy !

Trinh Tâm chậm rãi nói:

- Đó là trong bất cứ hoàn cảnh nào con cũng không được quyền thí mạng, dẫu tàn phế cũng phải sống mà trở về !

Nam Cung Giao gật đầu:

- Hài nhi quyết chẳng để phụ mẫu và thê tử phải đau lòng ! Hài nhi không xem trọng cả thanh danh lẫn lợi lộc, hà tất phải chịu chết oan !

Nam Cung Bột thở dài:

- Giao nhi. Người vợ thứ năm của người chắc chắn là Lâm Bảo Thoa, con gái Chu Sơn Đảo chủ ! Nhưng người thứ sáu chẳng lẽ lại là Tây Cung Quý Phi Đoàn Tụ Cơ ?

Trinh Tâm cười mát:

- Cũng tốt thôi ! Lão thân rất vui khi được làm mẹ chồng của một Quý Phi.

o0o

Đầu tháng mười, Nam Cung Giao đưa Vân Mi và Hoàn Cơ quay về Nam Kinh.

Mười ba tay đao Thế Thiên Hội đã ở lại Cảnh Đức Trấn, cùng anh em họ Sở bảo vệ nhà Nam Cung ! Những người này giả làm khách phương xa đến, tung vàng mua sạch những cơ ngơi tiếp giáp với Tế An Đường, xây dựng lại rất kiên cố và đầy đủ tiện nghi.

Người ngoài không thể biết rằng những công trình mới này thông với Tế An Đường, và thực chất là tài sản của nữ đại phu họ Đặng.

Ngay cả dãy nhà phía trước, đối diện tiệm thuốc cũng vậy. Sau này, mười lăm đao thủ trong Hành Cung Nam Kinh cũng sẽ về Cảnh Đức Trấn và ở đấy !

Như vậy, hiện chỉ có anh em họ Trịnh và bảy lão nhân Huyết Phủ Hội tháp tùng vợ chồng Nam Cung Giao ngược Bắc.

Hoàn Cơ giờ đây tươi như hoa vì đã được cha mẹ chồng công nhận là dâu trưởng, và được cả nhà tán thưởng tài nấu ăn !

Nàng đặc ý vì ba nàng kia dốt đặc việc thêu thùa, may vá, bếp núc. Sở Nhu có khá hơn nhưng cũng chỉ nấu được những món bình dân thông thường, trong khi Hoàn Cơ thông thạo hằng trăm món sơn hào hải vị.

Người già thường thích ăn ngon, nhất là Nam Cung Bột. Do vậy, lão ta lộ rõ sự thiên vị, luôn miệng khen ngợi Hoàn Cơ !

Nhưng Trinh Tâm thì khác, bà luôn giữ đạo công bằng, yêu thương các nàng dâu như nhau, dù xấu xí, nghèo khổ như Sở Nhu hay duyên phận lỡ làng như Tử Phượng. Do vậy, bốn nàng đều hài lòng và hết đã tôn kính mẹ chồng !

Trịnh Tháo và Trịnh Mãng thay phiên nhau làm xà ích để chủ nhân ở trong xe hú hí với hai nữ nhân. Họ xa nhau đã lâu, tất nhiên chuyện để hàn huyên.

Thùng xe rộng rãi, có cả băng ghế lắn phản trải nệm để ngả lưng. Mặc kệ cảnh mùa thu tiêu điều, ảm đạm. Nam Cung Giao ngồi giữa hai người vợ trẻ đẹp như tiên, lim dim hưởng thụ cảm giác khoan khoái, cho rằng Hoàng đế cũng chẳng sướng hơn !

Nhưng khi nghĩ đến cha, chàng tự nhủ rằng ông mới thực sự là người hạnh phúc, vì lấy được một nữ nhân tuyệt diệu như mẹ mình.

Liệu trong sáu ả tố nga mà chàng sở hữu, ai sẽ yêu chàng như Trinh Tâm đã yêu Nam Cung Bột ? Vậy thì tính trăng hoa của chàng nào có ích lợi gì ?

Nam Cung Giao cố xua tan nỗi băn khoăn bằng cách kéo hai nữ nhân vào lòng, hôn lên má họ !

Về đến Nam Kinh không thấy Mộc Kính Thanh đến như đã hẹn, lòng chàng rất lo lắng, song tự an ủi rằng gã đợi mình ở Kim Điện Cung !

Nam Cung Giao rút mười lăm đao thủ Thế Thiên Hội ở Hành cung, bảo họ đi ngay Cảnh Đức Trấn.

Gần cuối tháng mười chàng khởi hành đi Từ Châu. Tất nhiên, Thần Nữ Tiên Vân Mi cũng theo để về thăm phụ mẫu. Mã Hoàn Cơ không đi vì Mã Thượng Thư Phu Nhân lâm bệnh.

Đoàn nhân mã vượt Bắc lần này có thêm Cẩn Nhục Đầu Đà và Cuồng Vũ Dao Sách Hán Xương ! Họ Sách đã chán cảnh an nhàn nơi phú quý, vác đao theo hầu Nam Cung Giao !

Mưa thu thỉnh thoảng ập xuống đầu lữ khách, và nắng sẽ làm cháy làn da mịn màng của nữ nhân, vì vậy Thần Nữ Tiên Vân Mi cứ ru rú trong xe, trời mát mới ló ra.

Nam Cung Giao chế diễu nàng:

- Mi muội học võ nghệ quả là vô ích ! Nắng không ưa, mưa không chịu, thì còn hành hiệp thế quái nào được ?

Thần Nữ ranh mãnh đáp:

- Thiếp giữ gìn nhan sắc này là vì tướng công đấy thôi ! Chẳng lẽ cứ phải nám đen như cột nhà cháy thì mới là hiệp khách ? Hơn nữa, bốn phận của nữ nhân là thờ chồng nuôi con, quán xuyến nhà cửa, chứ đâu phải việc vác gươm chạy rông, lo chuyện thiên hạ như chàng !

Nam Cung Giao phì cười:

- Xem ra nàng còn khoác lác hơn cả ta ! Đến nỗi cơm cũng không biết nấu mà đòi quán xuyến nhà cả !

Vân Mi xấu hổ, giấu mặt vào ngực phu tướng. Nam Cung Giao siết nhẹ thân hình mượt mà, tươi mát của nàng mà vỗ về, an ủi.

Hạnh phúc ôn nhu, ấm áp dọc đường thiên lý chỉ kéo dài được sáu hôm. Xế chiều ngày mừng hai tháng mười một, bọn Nam Cung Giao đến chân núi Duyên Sơn.

Từ bìa rừng, một gã áo đen tuổi tứ tuần bước ra, chặn ngay đường cao giọng quát:

- Dừng lại ! Tại hạ có việc quan trọng muốn bái kiến Nam Cung công tử !

Trịnh Tháo ghì cương xe song mã, cau mày hỏi:

- Túc hạ muốn gì ?

Hán tử nọ nhất định bước đến thì Trịnh Mãng nạt:

- Đứng yên tại chỗ ! Không được đến gần xe !

Hán tử cười nhạt:

- Tại hạ không mang theo vũ khí mà các hạ cũng sợ sao ?

Trịnh Mãng quát mắt:

- Dừng nhiều lời, có gì cứ nói lớn lên, chủ nhân ta ở trong xe sẽ nghe thấy !

Lúc này, bảy lão họ Mộc của Huyết Phủ Hội đã lên đến, nhảy xuống vây chặt lão hắc y.

Gã nhăn mặt, tháo tay nải lụa đen trên vai, quăng cho Mộc Đông Sơ và nói:

- Lão hãy đưa cho Nam Cung Giao xem !

Họ Mộc cẩn thận mở ra, chỉ thấy vài bộ võ phục, một sợi nhuyễn tiên cuộn tròn và một phong thư dán kính, yên tâm ném cho Trịnh Tháo.

Gã xà ích bất đắc dĩ này đưa qua ô cửa sổ thùng xe sau lưng mình !

Nam Cung Giao tái mặt nhận ra cây roi thân thiết và y phục của Mộc Kính Thanh. Chàng xé vội phong thư ra đọc:

“Nam Cung tiểu tử ! Lão phu may mắn bắt được một con cáo nhỏ tên gọi Mộc Kính Thanh, hiện đang giam giữ ở gần đây ! Nếu người muốn cứu gã thì cứ đi theo đệ tử của lão phu, không được đem theo bất cứ người nào nữa ! Để người không trách lão phu ý già hiếp trẻ, chỉ cần người qua nổi hai trăm chiều là lão phu sẽ tha cho cả hai ! Lão phu xin đem danh dự tổ tiên họ Khương ra đảm bảo lời hứa này ! Long Giác Thần Quân Khương Quang Bật cẩn bút !”

Đọc xong, nét mặt Nam Cung Giao đánh lại, song ánh mắt lại tràn ngập nỗi ưu tư. Dù biết đây là một cái bẫy chết người, song chàng vẫn phải đi vào tìm cách cứu cho được họ Mộc. Chẳng phải vì lời thề đồng sinh, đồng tử mà bởi chàng yêu thương gã như chính bản thân mình ! Chàng không để Kính Thanh phải chịu cảnh tra khảo dã man và chết dưới bàn tay tàn độc của lão ác ma họ Khương !

Thần Nữ sợ hãi hỏi:

- Chẳng hay trong thư viết gì mà sắc diện tướng công đáng sợ như vậy ?

Nam Cung Giao nghiêng răng đáp:

- Long Giác Thần Quân đã bắt được Mộc Kính Thanh ! Lão đòi ta đi một mình đến gặp !

Chàng đau lòng không nói thêm được nữa, trao thư cho Thần Nữ xem. Vân Mi đọc nhanh, hốt hoảng nói:

- Đây là bút tích của nữ nhân, dù đã cố ngụy tạo những nét phóng khoáng, cứng cáp của đàn ông, nhưng không qua mắt được một người sành thư pháp như tiện thiếp ! Điều này chứng tỏ lão ta chẳng hề thực lòng !

Nam Cung Giao thở dài:

- Long Giác Thần Quân dẫu đại gì để lại tang chứng ! Dù biết lão giả trá nhưng ta vẫn phải đi ! Nàng hãy về Từ Châu trước, đừng lo lắng cho ta ! Nếu không cứu được Kính Thanh, ta cũng cố bảo toàn tính mạng để sau này trả thù cho gã ! Ta đã hứa với mẫu thân, quyết chẳng sai lời !

Nghe giọng kiên quyết, Thần Nữ sa lệ gật đầu:

- Mong tướng công bảo trọng ! Chàng có mệnh hệ gì thì bọn thiếp chết mất !

Nam Cung Giao hôn lên vầng trán thanh khiết của ái thiếp từ già, rồi lấy kiếm và ít vật thiết thân, mở cửa xe bước xuống ! Chàng mang theo cả tay nải của Kính Thanh !

Nam Cung Giao nghiêm giọng nói với phe nhà:

- Long Giác Thần Quân đã bắt được nghĩa đệ của tại hạ là Mộc Kính Thanh ! Lão đòi tại hạ phải một mình đến gặp ! Vậy chư vị hãy cấp tốc rời khỏi chốn này, về thẳng Từ Châu, tại hạ sẽ đi về sau !

Chàng không nhắc gì đến Thần Nữ Tiền Vân Mi, hi vọng đối phương không biết mà làm hại đến nàng !

Anh em họ Trịnh và bảy lão họ Mộc đều là kẻ lão luyện giang hồ, hành sự quyết đoán, liệu việc rất nhanh. Họ nhất tề gật đầu, đánh xe, phóng ngựa đi ngay. Cẩn Nhục Đầu Đà lén nháy mắt với Nam Cung Giao, hẹn sẽ quay lại.

Hán tử áo đen dõi mắt nhìn theo, đề phòng bất trắc. Chờ đoàn người ngựa kia đi khá xa, gã bất ngờ lao vút vào rừng. Nam Cung Giao vội bám theo.

Gã sát thủ Vô Thanh Cốc luôn lách, đổi hướng liên tục như để đánh lạc hướng những ai muốn đuổi theo !

Thu về, lá rụng nhiều, trải dày lên mặt đất, vỡ vụn dưới chân người. Song, việc tìm dấu vết trên thảm lá khô bội phần khó hơn trên đất.

Thỉnh thoảng, gã Hắc y bất ngờ ngoái lại để xem Nam Cung Giao có tìm cánh đánh dấu đường đi hay không ? Và gã lạnh lùng cảnh cáo:

- Các hạ đừng bao giờ nghĩ đến việc vẽ đường cho thủ hạ đuổi theo, hoặc bắt ta mà tra khảo ! Hãy nhìn lên ngọn cây sẽ thấy người của Vô Thanh Cốc có mặt ở khắp nơi !

Nam Cung Giao mĩa mai:

- Thế mà này giờ ta cứ lấy làm lạ tự hỏi rằng chẳng lẽ trên đời lại có loài khỉ lông màu xanh lục !

Hán tử áo đen giận tím mặt, nhưng không dám phát tác, sợ làm hỏng sứ mạng dẫn con ruồi vào cạm bẫy.

Đối với một cao thủ có hạng như Nam Cung Giao, trừ phi rơi vào tuyệt địa mới không đào thoát nổi. Khi chàng đã quyết chí bỏ chạy thì đến Long Giác Thần Quân cũng khó mà bắt được ! Cho nên, trước khi dụ chàng vào địa thế hiểm nghèo, dù bị chửi cha mắng mẹ, gã hắc y cũng phải nhịn nhục.

Sau gần nửa canh giờ băng rừng lội suối, gã ta đưa Nam Cung Giao đến chân núi Duyên Sơn. Gã giao chàng cho một lão già áo xanh, tuổi độ sáu mươi, mặt đầy sẹo trông rất dữ tợn. Và gã lăn ra nằm ngựa trên bãi cỏ mà thở hổn hển ! Cuộc chạy đua đã rút kiệt sức lực của gã !

Đây cũng là một phần trong kế hoạch của Long Giác Thần Quân. Lão muốn chàng phải mệt mỏi rồi khi đối diện với mình, và chẳng còn sức mà đào tẩu !

Nhưng Khương Quang Bật không biết rằng Nam Cung Giao đã trở thành đệ tử của Thiên Sơn Trưởng Lão, và được truyền thụ pho Tâm pháp nội công vô thượng của Phật môn là Liên Hoa Thần Công !

Không phải ngẫu nhiên mà Thiếu Lâm Tự luôn là Thái Sơn Bắc Đẩu của võ lâm. Tuyệt học của Đạt Ma Tổ Sư uyên ảo, huyền diệu hơn hẳn các phái trong thiên hạ. Liên Hoa Tâm Pháp được ngài Đạt Ma sáng tạo ra vào những năm cuối đời. Trước lúc nhập Niết Bàn, Thiên sư chép lại khẩu quyết đồ hình, và dặn dò rằng:

- Tâm pháp này gắn với phép Thiên Định hơn cả, chỉ dành cho những người có căn cơ thượng phẩm, tâm địa trong sáng như gương ! Kẻ nào gân cốt tầm thường lòng dạ nhiều vọng niệm thì chớ luyện mà mang họa !

Do vậy, đa số đệ tử Thiếu Lâm Tự đều luyện Vô Tướng Thần Công, khi có được ba bốn chục năm tu vi mới dám chuyển qua nghiên cứu Liên Hoa Tâm Pháp, song chẳng phải ai cũng thành công ! Ví dụ như Quán sự Tăng Bạch Giác. Tuy lão là sư đệ của Chưởng môn, vai vế rất cao, song lại bó tay trước pho nội công này ! Bạch Giác thông minh tuyệt thế, cơ trí hơn người, đầu óc đầy ắp kiến thức, sở đắc mà không buông, thuộc dạng thanh văn, duyên giác, chẳng thể nào giác ngộ nổi chân lý cao siêu của Phật Như Lai, cũng như Liên Hoa Tâm Pháp.

Tất cả những pho nội công khác đều theo nguyên tắc dẫn khí qua hai mạch Nhâm Đốc, tụ lại ở Khí Hải. Người hành công phải chăm chú giữ cho luồng chân nguyên đi đúng đường, sai là bỏ mạng !

Tâm pháp Liên Hoa lại khác hẳn ! Hành giả phải đưa chân khí qua đủ mười bốn chính kinh, theo một thứ tự rất phức tạp. Thời gian cho mỗi vòng chu thiên dài gấp năm lần bình thường ! Hiệu quả thu hoạch chỉ thế thôi, nhưng khả năng tái tạo chân nguyên rất nhanh chóng !

Khó khăn đến thế thì tại sao Nam Cung Giao lại vượt qua được ? Điều này xuất phát từ huệ căn của chàng ! Phật tánh cũng như lòng nhân, kẻ nhiều, người ít, chẳng đồng đều.

Tóm lại, giờ đây sức lực của Nam Cung Giao bần bĩ hơn xưa rất nhiều. Tựa như giếng khơi có nguồn trong lòng đất nên vơi lại đầy ngay !

Lão già mặt sẹo thấy chàng vẫn ung dung, tươi tỉnh sau một cuộc hành trình cấp bách và vất vả, lòng rất khâm phục.

Chàng lại còn vui vẻ vòng tay chào hỏi:

- Lão bá chờ tai hạ đã lâu chưa ? Lỗi là do vị huynh đài kia cứ chạy vòng vèo nên mới lâu như vậy !

Lão nhân mặt sẹo kinh ngạc, không ngờ đối phương vẫn còn cười được và thủ lễ trong hoàn cảnh này ! Chẳng ai có thể gắt gỏng với một người như thế, lão gượng cười đáp:

- Lão phu cũng mới xuống đến ! Mời công tử thượng sơn, Thần Quân đang đợi !

Lão quay lưng phi thân lên sườn núi thoai thoải, dẫn đường cho khách. Sơn đạo đã mọc đầy cỏ dại, chẳng còn rõ lối, chứng tỏ từ lâu không ai sử dụng.

Núi Duyên Sơn chỉ cao độ năm chục trượng và không dốc lắm. Lên đến nơi, Nam Cung Giao nhận ra đỉnh núi khá bằng phẳng mọc lác đác vài chục cây cổ thụ. Dưới bóng mát của tàn cây cao nhất có căn thảo xá khá lớn, cỏ lợp mái còn xanh, bởi mới dựng được vài ngày !

Nam Cung Giao dừng chân ngay mép bình đài vận công nói lớn:

- Mời Khương Thần Quân đưa Kính Thanh ra cửa cho tại hạ biết y còn sống ! Nếu y đã chết thì chẳng cần thương lượng nữa, tại hạ sẽ bỏ đi ngay !

Lão nhân mặt sẹo bước thẳng vào thảo xá chắc là để cảnh báo Khương Quang Bật về tài khinh công và luồng chân khí thâm hậu, dồi dào của chàng !

Lát sau, một lão già áo đỏ viền vàng, râu con Kim Long rất sống động, chậm rãi bước ra. Hai khối u ở góc trán là danh thiếp của họ Khương. Chẳng cần phải mở miệng xưng danh tánh.

Lão ta cũng có đôi mắt Tứ Bạch như con trai mình, nhưng mũi lân, miệng rộng, râu rồng, trông rất oai phong. Đôi tai lão lớn, thùy châu rất dày, hèn gì sống đến tám mươi, dù bị cả thiên hạ oán hận, nguyên rủa !

Nam Cung Giao không có thời gian quan sát kỹ, lão mặt sẹo đã cùng năm lão áo xanh nữa khiêng Kính Thanh ra. Gọi là khiêng vì gã bị nhốt trong một cũi gỗ rất chắc chắn, chỉ có thể ngồi chứ không thể nằm hay đứng được !

Nam Cung Giao đau lòng gọi vang:

- Mộc hiền đệ !

Long Giác Thần Quân dơ tay ra hiệu, và lão mặt sẹo thò tay qua song cúi nhét vào miệng Kính Thanh một viên thuốc nhỏ màu trắng. Thì ra gã đang mê man vì thuốc mê.

Kính Thanh tỉnh lại, ngơ ngác nhìn quanh, nhận ra bóng dáng quen thuộc của Nam Cung Giao, mừng rỡ hô hoán:

- Có phải Đại ca đấy không ?

Nam Cung Giao hỏi ngay:

- Ta đây ! Công lực người thế nào ?

Kính Thanh rầu rĩ đáp:

- Tiểu đệ bị bắt hồi sáng sớm, chưa được ăn gì nên đói đến bủn rủn tay chân !

Gã chợt thức ngộ ra rằng Nam Cung Giao vì mình mà đến đây nộp mạng ! Gã bật khóc, thét lên:

- Đại ca mau chạy đi, đừng bận tâm đến tiểu đệ nữa !

Nam Cung Giao bình thần quay sang nói với Long Giác Thần Quân:

- Tại hạ suốt đời làm gì cũng chắc ăn, chẳng hề chịu thiệt thòi ! Nếu chết mà không cứu được nghĩa đệ thì thà bỏ mạng, về Nam Kinh huy động mười vạn quân Hồ Nam, mang cả đại pháo đến Ngũ Linh Nguyên trả thù ! Tôn giá muốn lấy mạng tại hạ thì phải thả Kính Thanh ra trước !

Long Giác Thần Quân nhếch mép cười ngạo nghễ:

- Khẩu khí ngông cuồng kia chỉ là để che giấu sự sợ hãi mà thôi ! Bổng Thần Quân đã viết lời trọng thệ, lẽ nào lại nuốt lời ?

Nam Cung Giao cười mũi:

- Đây là nét chữ của đàn bà, hoặc một kẻ bán nam bán nữ, chẳng thể lừa được Giao này. Lão sợ phong thư ấy trở thành bằng chứng cho tội giết ta nên nhờ một ả nào đó viết giùm !

Khương Quang Bật ngưỡng ngừng:

- Không ngờ tiểu tử người, cũng là Đại Hành Gia trong nghề Thư pháp ! Thôi được ! Lão phu đồng ý phóng thích gã họ Mộc trước ! Nhưng người phải thề độc, rằng sẽ tận tình tiếp lão phu hai trăm chiêu !

Nam Cung Giao gật gù:

- Tốt lắm ! Song lão cũng phải thề rằng không đánh quá hai trăm chiêu, như đã viết trong thư !

Hai người lần lượt thề thốt, đem thanh danh dòng họ ra bảo chứng !

Mộc Kính Thanh được thả khỏi cũi loạng choạng chạy đến, ôm Nam Cung Giao khóc vùi ! Chàng vỗ lưng gã thì thầm:

- Bọn Trịnh Tháo đang tiến vào ! Người mau xuống núi, hợp lực cùng họ đốt rừng, nhớ chọn hướng sao cho khói bay lên đây, có thể ta mới thoát được ! Xong việc phải đi Từ Châu ngay. Các người ở lại chỉ tổ vướng chân ta mà thôi !

Chàng nhét vào miệng gã hai viên Tái Sanh Đan rồi nói với họ Khương:

- Phiên Thần Quân cho người đưa Kính Thanh xuống. Khi nào nghe y cất tiếng hú an toàn, hai ta sẽ giao đầu !

Khương Quang Bật gạt đầu, bảo lão mặt sẹo:

- Tào Mật ! Người hãy công tiểu tử họ Mộc hạ sơn ! Hãy nhanh chân lên !

Họ Tào vòng tay nhận lệnh, bước về phía anh em Nam Cung Giao. Kính Thanh lắc đầu:

- Ta còn đi được, lão xuống trước đi !

Gã quay lại dặn dò nghĩa huynh:

- Đại ca phải cẩn trọng đấy ! Tiểu đệ quyết không sống thiếu Đại ca đâu !

Nam Cung Giao cảm động cười ha hả:

- Hai trăm chiêu nào có đáng gì ! Người cứ yên tâm !

Chàng đưa bọc hành lý cho gã, neho mắt nói:

- Hãy tìm chỗ mà tắm gội, thay y phục ! Người hôi hám quá khiến nãy giờ ta phải nín thở !

Kính Thanh vừa thẹn vừa giận:

- Đại ca mà chui vào cái cũi chó ấy thì còn hôi gấp mười lần tiểu đệ !

Gã vùng vằng theo Tào Mật hạ sơn. Lúc này, bọn thủ hạ Vô Thanh Cốc đã rút cả về, vây chặt một đoạn chân núi Duyên Sơn. Họ đông đến gần trăm, lực lượng rất mạnh !

Cánh rừng này chỉ sâu độ trăm trượng, nếu đi thẳng thì chỉ mất chừng hai khắc, chứ không lâu như lúc Nam Cung Giao được dẫn vào. Chàng thần nhiên quay về Tây ngắm cảnh tà dương tím lịm của mùa thu, khoan khoái vì gió thu lồng lộng ! May thay, núi Duyên Sơn lại nằm ở mé Đông đường quan đạo.

Thời thơ ấu, Nam Cung Giao thường vào rừng Lam Sơn, trên đảo Hải Nam, luyện võ, nhận mặt được khá nhiều chủng loại thảo mộc. Lúc đi xuyên cánh rừng này, chàng đã thấy san sát những loài cây cho dầu. Chúng sẽ cháy khá nhanh, tỏa khói mù mịt, chưa kể đến thảm lá thu này !

Trong hoàn cảnh ấy, lợi thế sẽ thuộc về Nam Cung Giao. Chàng rất giỏi thủy tính, thời gian bế khí dài gấp bốn lần người khác, kể cả Khương Lão Quỷ ! Cộng với thân pháp Hư Ảnh Thần Bộ, chàng sẽ qua khỏi hai trăm chiêu rất dễ dàng !

Nghe tiếng hú thánh thót của Kính Thanh vọng lên. Chàng nghiêm giọng nói với họ Khương:

- Đã đến lúc so tài, nhưng nếu bọn thủ hạ của lão mà đặt chân lên bình đài đỉnh núi này thì tại hạ sẽ bỏ cuộc đào tẩu ngay !

Thần Quân cười khẩy:

- Lão phu thừa sức giết người, đâu cần đến bọn chúng !

Lão bảo các đệ tử:

- Các người ra đứng ngay rìa đỉnh núi, không cho bất cứ ai lên !

Nam Cung Giao hài lòng, chậm rãi bước về phía đối phương. Nãy giờ, hai người đứng cách xa nhau đến chín mươi trượng !

Thần Quân cao giọng ra lệnh:

- Tương Thuật ! Người hãy bước lại gần đây làm trọng tài, đếm theo số chiêu do lão phu đánh ra !

Họ Tương trao kiếm cho đồng đảng vội vã chạy đến, đứng cách trận địa hai trượng !

Long Giác Thần Quân rút kiếm, mắt sáng rực ý niệm giết chóc, ngay từ đầu đã hạ sát thủ. Thân hình lão bay vút đến, kiếm quang phốt hồng vì ánh tà dương.

Khương Quang Bật có hơn bảy mươi năm công lực, khi dồn đủ hai thành chân khí thì đòn ra như lôi giáp, nát đá tan vàng. Nhưng đối thủ của lão khó mà biết được vì Vô Thanh Kiếm Pháp lặng lẽ, âm hiểm, chẳng hề ồn ào, lộ liễu.

Nam Cung Giao cũng lướt đến đón chiêu, mũi kiếm vẽ nên hàng ngàn bóng ảnh mờ mờ. Có vẻ như chàng đang thi triển chiêu Lạc Điều Nam Phi, quyết cùng kẻ thù đổi mạng. Long Giác Thần Quân khắp khởi mừng, tự tin chỉ một chiêu này là phân thắng bại ! Nào ngờ, khi song phương vừa giáp mặt, vũ khí chưa kịp va chạm thì Nam Cung Giao đột ngột xê dịch sang mé tả tựa vì sao đổi ngôi, thoát khỏi chiêu kiếm nặng như núi đổ của họ Khương !

Thần Quân mất mục tiêu, theo đà bay thêm hơn trượng mới gượng lại được và quay lại đón đường kiếm của Nam Cung Giao. Lão chột dạ trước bộ pháp khoáng cổ tuyệt kim của đối thủ, cắn răng thi triển tuyệt học Vô Thanh Kiếm Pháp chống đỡ những loạt đòn liên tiếp.

Nam Cung Giao dùng phép khoái kiếm ra đòn như chớp giạt, chiêu nọ nối chiêu kia, liên miên bất tuyệt. Chàng bám sát Thần Quân không rời. Cố tận dụng ưu thế chiều dài của Lạc Điều Thần Kiếm mà chiếm thượng phong.

Nhưng hỡi ơi ! Vô Thanh Kiếm Pháp quý dị khôn lường, kiếm kinh âm nhu mềm mại như tơ nhện, lần lần níu chặt đường kiếm của chàng ! Sau bốn mươi mấy chiêu, Long Giác Thần Quân đã dành lại ưu thế, liên tiếp đẩy lùi đối thủ.

Nam Cung Giao phải thi triển đến mức chót của Hư Ảnh Thần Bộ mới thoát được những thức kiếm ác độc của Thần Quân.

Chàng biết khói lửa sắp bốc lên nên vừa đánh vừa lùi về mép núi hướng Đông, chuẩn bị đào tẩu. Lão trọng tài cũng đi theo.

Long Giác Thần Quân nhếch mép cười bí ẩn, ung dung dồn gã tiểu tử kia vào tuyệt địa.

Nam Cung Giao đã toại nguyện là đến được nơi mình muốn, song lại kinh hoàng vì sườn Đông núi Duyên Sơn dốc đứng, hợp với đỉnh bên cạnh thành một lòng chảo sâu hun hút và mờ mịt sương núi !

Long Giác Thần Quân phá lên cười:

- Huyệt mộ của người đấy ! Giờ thì dừng hòng đào tẩu nữa !

Nam Cung Giao ngao ngán hỏi lại:

- Thế lão có còn nghĩ giới hạn hai trăm chiêu nữa không ?

Thần Quân đồng dục đáp:

- Tại sao lão phụ lại nuốt lời ? Còn đến hơn trăm chiêu nữa, chẳng lẽ Khương mỗ không giết được người ?

Dứt lời, lão lao vào tấn công quyết liệt, dồn đối phương xuống vực thẳm.

Đúng lúc này, khu rừng dưới chân núi bốc cháy một đoạn độ hai chục trượng. Gió Tây đưa lửa lan nhanh và thổi khói về hướng đỉnh núi Duyên Sơn.

Bọn thủ hạ Vô Thanh Cốc sợ hãi chạy cả lên núi, ôm ngực ho sặc sụa. Chúng ùa đến, vây quanh trận địa, nhìn Nam Cung Giao bằng ánh mắt căm thù.

Khương Quang Bật giận dữ quát vang:

- Người bảo thủ hạ đốt rừng thì lão phu có quyền hủy lời thề !

Nam Cung Giao không ngờ mình chỉ tính sai một nước cờ mà phải chết oan. Chàng tưởng sườn Đông cũng thoải như sườn Tây nên dự định mượn khói mù mà thoát thân bằng lối ấy. Giờ đây, vòng vây đã khép kín và dày đặc, chàng chỉ còn cách liều mạng với Thần Quân. Có đả thương được lão, chàng mới mong rảnh tay phá vây chạy xuống lối sườn Tây !

Khói đã mịt mờ đỉnh Duyên Sơn, song phương phải căng mắt mới thấy đường mà so kiếm. Nam Cung Giao đã sớm hít đầy một phổi dưỡng khí, dồn toàn lực vào chiêu Vô Thủy Vô Minh. Trong giờ phút hiểm nghèo này, chàng chỉ còn biết trông cậy vào chiêu tuyệt kiếm của Phật môn !

Chàng không đủ công lực để tạo nên cảnh Thiên Hôn Địa Ám, trời đất tối tăm, nhưng may thay, hiện giờ khói đen đang mù mịt đầy trường.

Do vậy, Long Giác Thần Quân kinh hoàng vì bị nhốt gọn trong màn kiếm ảnh mờ mờ, u ám, cứ như lạc vào cõi âm ty, mà chẳng thấy đối phương đâu. Lão vội múa tit đường kiếm bảo vệ châu thân rất nghiêm mật, đề khí bốc lên cao.

Với công lực hùng hậu, Khương lão quỷ đã phá được màn kiếm ảnh hắc ám trên đầu, nhưng dùi trái trúng một kiếm đau thấu trời.

Từ trên độ cao hai trượng, lão điên cuồng bủa lưới kiếm xuống đầu gã tiểu tử khốn kiếp kia.

Nam Cung Giao mỉm cười thụ mệnh, lộn người ra phía sau, rơi thẳng xuống triền núi mờ sương !

Long Giác Thần Quân hạ thân xuống đất ngửa cổ cười đắc thắng, ra lệnh rút quân. Lúc trưa, lão đã xem xét rất kỹ địa hình sườn Đông biết rằng nó gần như dựng đứng và chẳng có cây cối gì. Với độ cao cả trăm trượng, trừ phi biết bay thì Nam Cung Giao mới thoát chết được.

Lòng chảo này thật sâu hẳn xuống, thấp hơn chân núi ít nhất cũng vài chục trượng nữa, ngay lúc chính Ngọ mà ánh thái dương cũng không soi rõ được đáy vực !

Song Long Giác Thần Quân không biết một điều là thanh Lạc Diệu Kiếm bền chắc khác thường, dù bị uốn cong đến tận chuôi cũng không hề gãy. Và Nam Cung Giao lại có đôi cánh tay rất mạnh mẽ.

Chàng đã cố tình nhảy xuống sát sườn núi hai tay nắm chặt chuôi kiếm, cắm phập vào vách đất.

Thanh kiếm bị sức nặng của Nam Cung Giao rút tuột khỏi lớp đất mềm, song đà rơi cũng chậm lại.

Nam Cung Giao liên tục thọc kiếm thêm mấy lần nữa, dừng lại rồi rơi xuống tiếp. Lưỡi kiếm Lạc Diệu cong oằn khi rời lớp đất, nên thân hình Nam Cung Giao luôn nằm sát sườn vực chứ không đến nỗi văng ra xa !

Cuộc đấu tranh sinh tồn, tưởng chừng như tuyệt vọng này, cuối cùng cũng có kết quả. Rốt cuộc, Nam Cung Giao rơi xuống đáy vực sâu, khi dừng lại vài sát na ở độ cao tám chín trượng. Lần này, chàng chẳng còn chỗ bám víu và vách vực đột nhiên lồm vào ở ngoài tầm tay.

Và với tư thế bật ngửa, Nam Cung Giao gieo mình xuống đáy vực đầy lá mục. Đường như đầu chàng đã chạm phải một vật cứng nào đó, nên lập tức hôn mê bất tỉnh.

Trưa hôm sau, Nam Cung Giao mới hồi tỉnh, chói mắt bởi vầng dương chính Ngọ. Chàng mỉm cười với ánh nắng vì biết mình vẫn còn sống !

Không vội ngồi dậy, Nam Cung Giao vận công, lưu chuyển chân khí, kiểm tra kinh mạch. Tất cả hoàn toàn thông suốt, chỉ hơi bải hoải và đau nhức ở đầu và lưng !

Chàng phấn khởi ngồi dậy, đưa tay sờ cục u to tướng ở hậu chẩn, ngoái lại nhìn nhánh gỗ to bằng bắp vế, đang nằm lẫn với lá khô. May thay, nó không phải là một tảng đá, và đã mục rỗng nên dập nát thay cho cái sọ của chàng !

Nghe bụng sôi lên vì đói, chàng nuốt liền một viên Tái Sanh Đơn, được bào chế bằng thuốc quý như Sâm, Nhung, Hà Thủ Ô... nên năng lượng khá nhiều.

Nam Cung Giao nhật trường kiếm, đi rảo vòng quanh đáy vực, trước tiên là tìm nước uống. Chu vi nơi này chỉ độ gần dặm, vách dựng ngược, chỗ thấp nhất cũng cao đến ba chục trượng.

Chàng là người lạc quan nên tự an ủi: “Sức lực như ta lẽ nào lại chịu thua bức vách cheo leo kia ? Cứ nghỉ ngơi cho lại sức rồi tính sau !”

Nam Cung Giao vác ngược kiếm trên vai, miệng hát nghêu ngao cho đỡ tịch mịch, thẳng thắn bước về hướng Đông, nơi mà miệng vực không cao, để xem địa thế.

Mặt nước lấp loáng như sương khiến chàng mừng rỡ rảo bước. Thì ra dưới chân vách có một chiếc ao khá lớn, chứa đầy nước trong veo ! Cạnh ao cỏ mọc xanh biếc và có cả một tảng đá bằng phẳng, trông tựa chiếc giường !

Nam Cung Giao khoan khoái ngồi xuống bờ ao, vốc nước uống và rửa mặt. Chàng tỉnh táo ra, định thần nhìn sâu xuống đáy ao, cố tìm bóng dáng của loài cá.

Chàng đói rã ruột nên ăn cả cá sống. Đối với dân ngư phủ, việc này rất thường tình khi lên đênh giữa biển khơi đầy sóng gió !

Lạ thay, dưới ao chàng hề có một sinh vật nào, dù là một con nòng nọc !

Nam Cung Giao sợ hãi thử kiểm tra cơ thể, song không thấy hiện tượng trúng độc. Chàng thở phào, xách kiếm đi loanh quanh khắp nơi, dùng mũi kiếm bới lá mục, may ra có được con gì chăng ?

Sau nửa canh giờ, chàng uể oải trở lại, nằm dài trên thạch bàn, nhìn lên vòm trời xanh mà lẩm bẫm:

- Chắc hẳn nơi đây phải có một con vật rất háu ăn, mà chính nó đã xơi tái tất cả chuột bọ, rắn rít, ếch nhái, cá tôm chẳng chừa cho ta một thứ gì cả ! Không ăn thì lấy sức đâu mà trèo lên !

Chàng nuốt thêm một viên Tái Sanh Đơn, ngồi cầm cự với cái đói. Trong trạng thái tĩnh lặng, cơ thể chàng sẽ tiêu hao với rất ít năng lượng.

Tám viên linh đan chỉ giúp chàng cầm cự được bốn ngày. Sang đến trưa ngày thứ năm, chàng nhảy xuống ao tắm gội sạch sẽ, rồi trở lại thạch bàn ngồi kiệt già.

Ngay cả nỗi thống khổ vì tuyệt vọng cũng đã qua đi. Nam Cung Giao thanh thản đi vào cõi chết. Chàng sẽ tạ công cho đến lúc cơ thể mỗi mòn và tim ngừng đập vì thiếu dưỡng chất.

Trong lúc khốn cùng này mới biết ai là kẻ có huệ căn nơi hang sâu ! Nam Cung Giao chìm dần vào vô thức, chân khí tự lưu chuyển ngoài sự kiểm soát của ý thức. Đây chính là yếu quyết cao siêu nhất, khó khăn nhất của Liên Hoa Tâm Pháp, là cái ngưỡng mà những kẻ căn cơ thấp kém không vượt qua được ! Phải là người vô sở đắc, phá được cả cái không chấp, mới qua được cảnh giới này !

Nhưng chưa kịp vong ngã hoàn toàn thì Nam Cung Giao chợt phát hiện ra rằng có một vật mềm lại chạm vào tay mình. Chàng hé mắt nhìn thử thì thấy một con chồn nhỏ xíu dài độ gang tay, lông đen tuyền, đầu có vằn trắng, đang tò mò hít ngửi !

Đang sắp chết đói, Nam Cung Giao chụp ngay cổ con vật đáng thương, khiến nó rít lên chói tai ! Và lập tức dưới thạch bàn có những tiếng rít hốt hoảng lo âu của mẹ nó vang lên ! Một con chồn đen khá lớn cuống cuồng chồm lên nép tảng đá, phát ra những âm thanh bi ai, thê thiết. Chồn mẹ nhìn Nam Cung Giao với ánh mắt sợ hãi, và dường như cầu khẩn vai !

Nam Cung Giao động lòng trắc ẩn, tự nhủ: “Dẫu ta có ăn thịt con chồn nhỏ bé này cũng chỉ sống thêm được một vài ngày, chứ không đủ sức vượt vách núi. Vậy hà tất làm cho chồn mẹ phải đau khổ vì mất con ?”

Phải là kẻ đại nhân, đại dụng, đại huệ mới thắng nội bản năng sinh tồn, giữ được lòng từ bi. Thường thì, người đời chẳng bao giờ chịu chết sớm dù chỉ một khắc ! Họ sẽ níu kéo mãi mạng sống trong tâm trạng hãi hùng, tuyệt vọng !

Nam Cung Giao mỉm cười, nói với chồn mẹ:

- Té ra chính người đã chén sạch mọi thứ, khiến ta phải chết đói. Nhưng dẫu sao thì ta chỉ là khách, còn người mới là chủ nơi này !

Chàng nhẹ nhàng thả chú chồn con ra, cho nó chạy về phía mẹ. Ắ chồn cái ngoạm ngay lấy đứa con nghịch ngợm, phóng đi thật nhanh về hướng Bắc. Thì ra hang của nó ở phía ấy, thế mà Nam Cung Giao chẳng thể tìm thấy !

Chàng băng khuâng nhìn theo, nhớ đến mẹ hiền. Bà sẽ đau xé ruột gan khi biết con trai mình mãi mãi chẳng trở về !

Nam Cung Giao thở dài, cố trút sạch muộn phiền, giữ lòng hư tĩnh mà tạ công !

Song chỉ lát sau, chàng lại nghe có tiếng lá khô sột soạt, ngày càng gần hơn. Chàng mở mắt ra nhìn, phát hiện con chồn mẹ đang tha đến một vật dài ngoằng, to độ cổ chân, có màu đỏ rực như lửa.

Khi nó đến trước thạch bàn chàng mới biết đây là một con rắn rất lớn, nặng không dưới tám cân ! Số thực phẩm bổ dưỡng này đủ để giúp chàng hồi phục hoàn toàn ! Nam Cung Giao vui mừng khôn xiết, cười khà khà nói:

- Không ngờ người thông minh đến mức hiểu được lời nói của ta ! Xin đa tạ !

Con chồn mẹ nhả chiếc đầu hình tam giác đáng sợ của độc xà ra, rít lên những tiếng khó hiểu rồi chạy về hang !

Nam Cung Giác vội rời tảng đá, xách kiếm và rắn ra bờ ao. Thân rắn còn ấm, chứng tỏ nó mới bị chồn mẹ bắt không lâu ! Chàng là con nhà thầy thuốc, biết máu rắn độc rất bổ, liền chặt chót đuôi, kê miệng hút ngon lành !

Sau đó, chàng chặt phăng đầu rắn, cạo vẩy, rửa thật sạch, món rắn nướng này chàng đã từng ăn nhiều lần với cha, nên động tác rất thuần thục.

Gỗ mục, cành khô chẳng thiếu, chàng bỏ thêm vô đồng than còn lại đêm qua, thổi bùng lên, chờ lửa đượm mới nướng. Từng khúc thịt dài hơn gang, xỏ vào trường kiếm, tỏa mùi khét lẹt trên ngọn lửa, song với chàng thì thơm phưng phức.

Tuy nướng hết cả con, nhưng Nam Cung Giao chỉ ăn từng ít một. Kể bị đói lâu ngày, nếu tham ăn sẽ chết !

Chàng nhai kỹ đến nỗi thịt rắn trong miệng nhuyễn như cháo rồi mới nuốt. Có thể thì cái dạ dày lép kẹp yếu đuối kia mới tiêu hóa nổi !

Nam Cung Giao nghỉ ngơi một canh giờ mới ăn thêm. Cứ rỉ rả như thế, đến chiều hôm sau là hết thịt.

Rắn càng độc càng bổ, mà con quái xà này lại thuộc hàng vua độc vì có lớp da đỏ rực, hiếm có trên đời. Do vậy sức lực của Nam Cung Giao hồi phục rất nhanh.

Tối hôm ấy, theo thói quen, chàng ngồi điều tức, cho chân khí sung mãn để sáng mai vượt núi.

Đến nửa đêm, chàng đang định xả công thì nghe đan điền nóng rực, và một luồng chân nguyên hùng mạnh bùng lên, như muốn phá vỡ huyết Khí Hải.

Nam Cung Giao vội tiếp tục hành công, dùng tâm pháp Liên Hoa đưa luồng khí lạ kia lưu chuyển khắp bốn kinh mạch !

Cứ sau mỗi vòng chu thiên, áp lực lại giảm đi vì bị dung hòa vào cơ thể Nam Cung Giao, đến trưa hôm sau thì viên mãn. Chàng mở mắt, đứng lên rú vang, biểu lộ nỗi vui mừng vì có thêm khoảng hai mươi năm nội lực !

Nam Cung Giao chạy về phía vách Bắc, để từ già mẹ con nhà chồn. Chúng đã quen với chàng nên thản nhiên đùa giỡn trước hang, chẳng thềm ẩn mặt nữa !

Hang của chúng nằm khuất sau một bụi cây, nên mới đầu Nam Cung Giao không nhìn thấy. Nhận ra chàng, chúng giương mắt nhìn chăm chú và cảnh giác, nhưng không bỏ chạy vào hang. Nam Cung Giao ngồi xuống, vui vẻ nói:

- Cảm tạ Hồ nương đã tặng cho ta rắn quý. Xin cáo biệt ! À ! Mà sao không thấy Hồ lão huynh nhà ta đâu cả nhỉ ?

Chàng đoán rằng hang chôn này thông với bên ngoài nên chúng mới có mặt ở đây ! Nhưng một gã có thân hình vạm vỡ như chàng sẽ khó mà chui lọt cái hang nhỏ bé kia !

Chôn cái rít lên và bất ngờ chạy vào hang, bỏ con ở lại bên ngoài. lát sau nó tha ra một chiếc hộp đồng nhỏ, dài độ hơn gang rộng chỉ nửa gang, dẹp độ ba lóng tay ! Ắ ta thả xuống đất, ngoài tầm tay của Nam Cung Giao rồi dẫn con vào hang !

Nam Cung Giao tò mò cầm lên xem, nhận ra có hoa văn mờ mờ trên nắp đã bị lớp gỉ xanh che phủ ! Chàng dùng kiếm cạo sạch lớp nhựa cây gắn quanh mép nắp, rồi cây ra ! Trong hộp chỉ có quyển sách khá dày, bầy mảnh mặt nạ da người rất tinh xảo và một thanh chủ tử đen thui !

Nam Cung Giao mở quyển sách ra xem trước vì ngoài bìa có bốn chữ rất hấp dẫn: “Trường Hồng Kiếm Kinh”. Tim chàng đập mạnh vì biết đây là tuyệt học thượng thừa của Trường Hồng Kiếm Khách Thâm Tư Nhân ! Chàng không hiểu vì sao họ Thâm tung hoành và chết ở Tây Hạ mà sở học lại lọt vào đến tận đây ?

Nhưng trong hộp không hề có di thư, chàng đành xếp mối nghi ngờ, đọc những trang bên trong ! Mở đầu kiếm kinh là một đoạn văn luận về kiếm đạo, ý tứ sâu xa, siêu việt chàng chẳng dễ hiểu ngay được ! Phần còn lại là khẩu quyết và đồ hình của ba mươi sáu chiêu Trường Hồng Kiếm Pháp, xếp theo thứ tự khó dần.

Nam Cung Giao giật mình vì nhận ra những nét tương tự giữa hai pho Trường Hồng và Lạc Diệu kiếm pháp. Tuy nhiên, sở học của họ Thâm toàn mỹ, ưu việt hơn hẳn !

Chàng đoán rằng hai pho kiếm này có cùng xuất xứ, nhưng không rõ nguồn gốc ở Giao Châu hay Trung Hoa ? Có lẽ nên thiên về giả thuyết rằng Trường Hồng Kiếm Pháp theo chân đoàn quân Đông Hán mà truyền sang An Nam, lọt vào tay tổ phụ họ Đặng ! Do không có nguyên bản kiếm phổ nên chiêu thức nhiều sai sót ! Tuy nhiên, trong Trường Hồng Kiếm Kinh lại không có yếu quyết Phiên Dực Tung Phi !

Nam Cung Giao chẳng hơi đâu mà nghĩ mãi cho một óc, chàng bỏ kiếm kinh vào hộp, mang thử một chiếc mặt nạ, chạy trở về ao nước xem đẹp xấu thế nào !

Có vài chỗ chưa dán sát da mặt, được chàng sửa sang lại. Nam Cung Giao phá lên cười khi thấy mình biến thành một hán tử tam tuần, mặt rạm nắng, đầy vẻ cương

ngợi, oai phong và cực kỳ anh tuấn !

Nam Cung Giao cao hứng, nghĩ đến chuyện dùng mặt giả để bôn cợt người thân. Chỉ cần sơn đỏ lưỡi kiếm, thay vỏ, là có thể tự xưng mình là truyền nhân của Trường Hồng Kiếm Khách.

Chàng đắc ý cười vang, xem xét mũi chủy thủ. Loại vũ khí cực ngắn này còn được gọi là Hạc Chủy, vì nó nhọn hoắt như mỏ hạc, dài đúng gang tay, kể cả chuôi !

Lưỡi của chủy thủ dày, có sống chạy dọc đến tận mũi nên rất khó gãy ! Nam Cung Giao hài lòng vì có thêm dụng cụ hữu ích để leo núi. Chàng cởi giày, treo lên vai, rồi bắt đầu vượt bức vách cao ba chục trượng.

Mũi chủy thủ cắm vào vách núi dễ dàng, chứng tỏ nó cực kỳ sắc bén. Nam Cung Giao bám vào những chỗ lồi lõm, nút nẻ, tiến lên như một chú thằn lằn núi to đùng !

Sau hơn một canh giờ mò mẫm, tươm máu đến mười đầu ngón chân và ngón tay, chàng đã lên đến cánh rừng trên miệng vực, thuộc đỉnh thứ hai của núi Duyên Sơn. Và sẩm tối cùng ngày, chàng đã có mặt trong tiểu trấn cạnh đường quan đạo đi Từ Châu.

May mà lúc chia tay Thần Nữ, chàng đã cẩn thận lấy theo túi bạc, nên giờ đây mới thoát cảnh ăn mày, ăn chực !

Hôm ấy mới là mừng bảy tháng mười một, còn mười ngày nữa mới đến ngày phước với Khương Thư Hàn. Nhưng sáng hôm sau, Nam Cung Giao đã lên đường sau khi mua y phục mới và ngựa tốt. Chàng mang mặt nạ và cẩn thận dồn cho lưng gù lên, vì thế trông khác hẳn !

Nam Cung Giao thúc ngựa phi nước đại, nhưng ghé quán trọ khi chiều chưa buông để có thời gian nghiên cứu quyển Trường Hồng Kiếm Kinh. Ngoài việc hiểu võ, đây còn là bổn phận của đứa cháu ngoại dòng họ Đặng. Chàng phải bổ khuyết pho Lạc Điều Kiếm Pháp để sau này đem về cho quê mẹ !

Thân mẫu chàng sẽ rất vui vì việc này, cũng như khi nghe con trai kể lại kết quả chuyến đi Bắc Kinh, và lời hứa hữu nghị của Minh Anh Tông.

Người nữ tướng An Nam tuy sống ly hương nhưng lòng lúc nào cũng canh cánh hướng về quê cũ ! Và vì lời hứa với Nam Cung Bột mà chẳng bao giờ nhắc đến việc thăm lại cố hương ! Những gì Nam Cung Giao làm cho quê mẹ đã an ủi bà rất nhiều !

Do có sự tương đồng nên Nam Cung Giao học pho Trường Hồng Kiếm Pháp rất dễ dàng, bản lãnh tăng tiến vượt bậc. Nếu không, chàng phải mất vài năm để luyện thành ba mươi sáu chiêu kiếm bác tạp tinh kỳ này.

- o O o -